

תת"ע 6071/02/20 - אגבאריה אחמד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

תת"ע 6071-02-20 מדינת ישראל נ' אגבאריה אחמד
תיק חיצוני: 90513796814
בפני כבוד השופטת מנאל חליחל-דיאב
המבקש אגבאריה אחמד
נגד המשיבה מדינת ישראל

החלטה

לפני שתי בקשות, האחת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר מיום 11.03.2020, והשנייה בקשה לביטול כתב אישום מחמת התיישנות לפי סעיף 225א(1) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**").

1. ביום 16.08.2019 צולם רכבו של המבקש כשהוא נוסע במהירות של 141 קמ"ש במקום בו מותרת מהירות מירבית של 90 קמ"ש.

2. בתאריך 11.03.2020, משלא התייצב המבקש כנאשם לדיון, ואף לא השיב לעובדות הנטענות בכתב האישום, נשפט המבקש בהיעדר וניתן גז"ד בעניינו.

3. ביום 12.05.2020 הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדר, תוך טענה שלא נמסרה לו ההזמנה לדיון, לכן לא יכול היה לדעת על מועד הדיון בו נגזר דינו. עוד נטען בכתב הבקשה, כי פסק הדין הובא לידיעתו רק ביום 07.05.2020 עת קיבל אותו לביתו. בעניין זה טען, כי מבדיקה שקיים באתר נט המשפט לא נמצא אישור המסירה בתיק דן, על כן לא ניתן לקבוע כי הומצא כדיון. בנוסף, בדיקה שקיים ברשות הדואר נמצא, לטענתו, כי דבר הדואר אינו קיים כלל, ולפי דבריו "לא יצא למשלוח בפועל".

על טענות אלה הוסיף ב"כ המבקש, כי לולא נפלו פגמים בהמצאת ההזמנה לדיון והמבקש היה יודע על מועד הדיון, הרי שלא היה נשפט בהיעדר ואף היה מתייצב לדיון כך שתוצאת גזר הדין הייתה משתנה באופן מהותי, וזאת מהסיבה שהמבקש מכחיש את ביצוע העבירה ובידיו טענות הגנה "חזקות בבטון" לצורך הוכחת חפותו. בהקשר זה טען, כי הוא כופר בכל המיוחס לו בכתב האישום, הוא לא נהג ברכב במועד הרלוונטי, ובמידה והיה מקבל לידי הודעה מתאימה על ביצוע העבירה בתוך 4 חודשים, היה באפשרותו לאתר בנקל את הנהג בפועל, ומשכך נגרם למבקש נזק ראייתי כבד.

במסגרת דיון שנערך בבקשה ביום 24.06.2020 טען ב"כ החדש של המבקש, כי קיימת התיישנות, בעקבות היעדר אישור מסירה כדיון לפני חלוף 4 חודשים.

4. ב"כ המשיבה, מצדה, פירטה את נסיבות המקרה בתיק דנן, לפיהן עסקין בדוח מצלמה א3 מיום 16.08.2019, אז צולם רכבו של המבקש כשהוא נוסע במהירות של 141 קמ"ש מקום בו מותרת מהירות עד 90 קמ"ש. לפי האמור, ביום 21.08.2019 נשלחה לנאשם הודעה על ביצוע עבירת תעבורה לכתובת הרשומה במשרד הפנים (ב"כ המשיבה הציגה בפני בית המשפט העתק של ההודעה כאמור, כולל מספר הדואר הרשום של ההודעה). עוד הציגה בפני בית המשפט אישור משלוח דבר דואר רשום כפי שהתקבל ביחידת פניות נהגים באגף התנועה מחלקת התנועה - מטה ארצי ירושלים. בנוסף, ציינה כי ביום 10.11.2019 שוחזרה הזמנה למשפט וכתב האישום על שם הנאשם נשלחה בדואר רשום. לפי ב"כ המשיבה הכל נעשה בתוך התקופה החוקית - 4 החודשים - כפי שמורה סעיף 225א(1)(א), המגביל את התקופה למשלוח הזמנה או הודעת קנס המבוססת על צילום רכב ל-4 חודשים בלבד.

עוד ציינה ב"כ המשיבה, כי קיימת חזקת מסירה בהתאם לתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי. לסיכום נטען, כי המשיבה מתנגדת לטענות המבקש בדבר התיישנות הנובעת מסעיף 225א(1)(א) לחוק סדר הדין הפלילי, זאת בהתבססות על האמור לעיל - ההודעות למבקש נשלחו כחוק ובתוך התקופה המוגדרת בסעיף 225א.

דין והכרעה:

5. הבסיס החוקי לדיון בטענות בעניינינו מצוי בסעיפים 239א (ב) וסעיף 225א 1 לחוק סדר הדין הפלילי.

6. סעיף 239א (ב) לחוק שעניינו מסירת הודעה בעבירות תעבורה, קובע:

"(ב) היתה העבירה כאמור בסעיף קטן (א) עבירה שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א לפקודת התעבורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הזמנה למשפט, אלא אם כן הוזמן החשוד בביצוע העבירה לחקירה או נשלחה לו הודעה על ביצוע העבירה בתוך התקופות כמפורט בסעיף 225א(1)(א) או (2) או התקיים האמור בסעיף קטן (א2)".

7. היות שמדובר בעבירה שצולמה, כאמור, נפנה לסעיף 225א (א1):

"היתה העבירה עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה 21, שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27א לפקודה האמורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בעניינה הזמנה או הודעת תשלום קנס אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס טרם נשלחו ועברה תקופה כמפורט להלן:

ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה, למעט רכב כאמור בפסקה (2)..."

8. אם כן, כאשר מדובר בעבירת תעבורה, אשר החשד מבוסס על צילום רכב, אין להמציא לבעל הרכב

הזמנה או הודעת תשלום קנס אם אלה טרם נשלחו וחלפו 4 חודשים ממועד ביצוע העבירה. התכלית העומדת בבסיס החוק מתייחסת לכך שעיקוב ממושך במסירת הודעת קנס המבוססת על צילום רכב מקשה על מקבל הדוח להתגונן, שכן הדבר יקשה עליו לשחזר את שאירע במועד העבירה (הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 37)(צילום רכב), התשס"ב - 2002).

9. מכאן יש לבחון האם המשיבה עמדה בחובה המוטלת עליה לשלוח הודעה על ביצוע העבירה במועד הקבוע בחוק.

10. על פי סעיף 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 (להלן: "תקנות סדר הדין הפלילי") הדין בחזקת מסירה קובע:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

11. אם כן, חזקת המסירה קובעת כי די בכך שיוכח כי ההודעה נשלחה בדואר רשום, אפילו אם אין חתימה של הנאשם או מי מטעמו על אישור המסירה. משהוכיחה המאשימה כי עשתה כן, עוברת החזקה להוכחה שלא התקבל דבר הדואר לכתפי הנאשם (לעניין זה ראו: רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נגד סאלם ואח'** (פורסם בנבו, 25.03.2018); רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.07.2018).

12. ומכאן אפנה לניתוח המקרה דנן. אין חולק על כך שרכבו של המבקש צולם ביום 16.08.2019 כשהוא נוסע במהירות של 51 קמ"ש מעל המותר בחוק. המחלוקת העיקרית נסובה סביב סוגיית ההודעה למבקש, והאם מתקיימת אותה חזקת מסירה, המעבירה את נטל ההוכחה אל המבקש.

13. בנוגע לעניין זה אומר, כי במערכת הנט מצוי אישור משלוח דבר דואר רשום מיום 29.08.2019 שסמפרו RR024651125H4, המעיד כי הודעה נשלחה למבקש כ-13 ימים ממועד ביצוע העבירה. בנוסף, במערכת הנט קיים אישור מסירה לדבר דואר רשום אשר לפי התייעוד במערכת המשטרית אשר נסרק בתיק בית משפט נשלח בתאריך 21.11.2019 וחזר בציון "לא נדרש" (נחתם על ידי עובד הדואר ביום 19.12.2019). כמו כן, צוין כי ההודעות נשלחו לכתובתו של המבקש כפי שהיא מופיעה במשרד הפנים.

14. אם כן, כאמור בסעיף 44 לתקנות סדר הדין הפלילי כפי שהובאו מעלה, נתוני משלוח הדואר שהוצגו על-ידי המשיבה מעידים, כי הודעות בדבר ההזמנה לדין נשלחו למבקש בשני מועדים שונים ובמסגרת טווח הזמנים לפי סעיף 225 א(א) - קרי 4 חודשים.

15. על כן, המשיבה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח כי מתקיימת חזקת מסירה על פי דין, ומכאן שעל המבקש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו.

16. בכתב הבקשה טען ב"כ המבקש כי המבקש לא קיבל את ההזמנה לדין, כאמור. המבקש ביסס את טיעונו בעניין בכך שבאתר נט המשפט לא נמצא אישור המסירה בתיק בית המשפט אשר יש בו כדי להעיד על המצאה כדין. עוד טען, כי בבדיקה מול רשות הדואר נמסר כי דבר הדואר אינו קיים כלל, דהיינו לא יצא משלוח בפועל - בעניין זה צירף ב"כ המבקש מידע מאתר מעקב משלוחים. בעניין זה אומר, כי בניגוד לטענת ב"כ המבקש, הן אישור המסירה והן אישור משלוח דבר דואר רשום מוצגים במערכת הנט. בנוסף, גזר הדין, אותו דווקא כן קיבל המבקש, נשלח לאותה כתובת אליה נשלחו שתי הודעות ההזמנה לדין, דבר המוכיח כי הכתובת הינה כתובתו.

מכאן, שהמבקש לא הצליח לסתור את חזקת המסירה שבסעיף 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי, ולכן טענת ההתיישנות נדחת.

17. באשר לבקשה לביטול פסק דין, הרי שבעניין זה קובע סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי, כי בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין מחמת שתי עילות: אם הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, ולשם מניעת עיוות דין. בנוגע לעילת אי ההתייצבות קבעתי, כאמור, כי זו אינה מתקיימת (ראה סעיף 17 לעיל).

18. ברע"פ **מדינת ישראל נגד אמנון סאלם** (שם) פסק בית המשפט העליון, כי מקום בו נטענת טענה עילת ביטול פסק דין שניתן בהיעדר מחמת עיוות דין, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה. את השיקולים הללו, כך נפסק, יש לתמוך במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

בעניינינו, נטען על ידי ב"כ המבקש, כי האחרון כופר בכל המיוחס לו בכתב האישום - המבקש לא נהג ברכב במועד הרלוונטי, ובמידה והיה מקבל לידו הודעה מתאימה על ביצוע העבירה בתוך 4 חודשים, היה באפשרותו לאתר בנקל את הנהג בפועל, ומשכך נגרם לו נזק ראייתי כבד.

כאמור, העבירה בגינה הורשע המבקש הינה עבירת מהירות אשר תועדה במצלמות א/3. המבקש קושר בין הטענה שלא קיבל את ההזמנה לדין בזמן לאי יכולתו להוכיח מי נהג ברכב. כפי שקבעתי לעיל, המבקש לא הצליח לסתור את חזקת המסירה, כך שאין בטענתו לעיוות דין, המבוססת על אי קבלת ההזמנה לדין בזמן, כל פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, ועל כן בקשתו לביטול פסק דין נדחת אף היא.

אי לכך, הבקשות נדחות.

ניתנה היום, י"ד אלול תש"פ, 03 ספטמבר 2020, בהעדר
הצדדים.